

Mrs. E. Prentiss.

Paa Himmelvejen.

Oversat af E. H. N.

(Fortset.)

Jeg gik ned i Koffenet, tog mit store Bagejoklæde paa og begyndte mit Arbejde, da Dørkloffen naturligvis ringede, og en fattig Støne blev meldt. Det er meget yndigt at følge Benelons Naad og overgive sig til Herren med alle saadanne Afbrydelser, men denne Gang sagde jeg: „Ma nej da!“ for jeg tænkte. I det samme fortrød jeg det og gik ind til min uvelkomne Gæst med et fornyet Ansigt. Det var en af mine aller færgeligste fattige, en hel Skæmpe af en Kvinde med en uhyggelig Gølbred og en Mand, som meget godt kunde forsyre hende, hvis han vilde. Jeg sagde til hende, at jeg kunde ikke gøre mere for hende, hun spurgte mig uartig, idet hun forsøgte sine Forbringere. Jeg blev ærgerlig, og spurgte mig selv, hvorfor min Tid saaledes skulde drives bort til ingen Nytte. Tilfældigt gik hun, idet hun anklagede mig paa en Naade, som gjorde mig bitterlig ond. Jeg kunde kun bede Gud om at tilgive hende og saa vende tilbage til mit Arbejde, da der i det samme kom Bud fra Fru Embury efter et Mønstret, som jeg havde lovet hende.

Uf kom mit Forklæde, og jeg op ad Trapperne; efter en lang Søgen kom Mønstret for Lyset. Næppe havde jeg genoptaget mit Arbejde, for Dørkloffen ringede igen. Bud fra Tante var at bede Børnene til tidlig Middag. At komme hen til Tante er for Børnene omtrent ensbetydende med at komme til et sandt Paradis paa Jorden, og alt blev en eneste Forvirring. Jeg gjorde mig Umage for at være taalmodig og ikke bringe dem i Oprør ved en utilbørlig Undersøgelse af deres Regle, Tren og andre modtagelige Dele af det menneskelige Væsen; men da alt dette var overhalet, og jeg havde fæstet alle de føde, fære Ansigter til Karvel og vendte tilbage til mit Koffent, havde jeg en Gæst af, at jeg under alle disse smaa Bryderier var saa langt, langt fra at være den Søstter og Moder, jeg burde være.

Mestens jeg var borte, havde Pigen ladet Mælken fuge over og til sidst brande paa. Jeg var ærgerlig og irriteret og allerede traet, idet jeg ville saa nogen Udvej til at saa mere Mælk, efterdem Marie pudsede Sølvstøjet (hvoraf der rigtig nok ikke er ret meget) og desforuden havde andet Lørdagsarbejde. Jeg syntes, at Virke burde efter Mælken, men hun er ikke meget hensynfuld og var saa gnaven, som om det var mig og ikke hende, der havde fødet den.

„Hvad har det egentlig at betyde, om Ernest faar Desjert i Morgen eller ej?“ spurgte jeg tilfældigt mig selv. „Han har slet ikke godt af det, hvorfor skulde jeg da anvende saa megen fortidig Tid paa denne ene Ting?“

Jeg kom imidlertid til at tænke paa, at det just ikke kan kaldes min Bligt som hans Søstter vilkaarligt at nægte ham denne Forfrielse; han er fuldstømmet raast og sætter lige saa vel som andre Mennesker Pris paa saadanne smaa Behageligheder. Derfor overvandt jeg min Stoltbed og bad Birthie om at hente Mælk, hvilket hun ogsaa var saa eblenodig at gøre. I det samme kom forskellige Sager fra Byen, deriblandt nogle Uebiler, som Ernest havde sendt hjem til mig, hvilket vilde sige saa meget som: „Jeg vilde gerne have Uebilerne, Katy!“

Jeg saa lidt urolig paa Uret og tog fat paa at opfylde hans Ønske. Marie kom gradende ind og fortalte, at hun havde faaet Bud fra sin Moder, der boede i Brooklyen, at denne var meget syg, om hun maatte gaa hjem at se til hende? Jeg saa igen paa Uret; Sølgen heraf vilde blive, at alt, hvad hun ikke havde naa, blev overladt til mig; men jeg gav hende Lov at være fri, saa snart vi havde spist Frokost.

Endelig blev jeg da færdig i Koffenet. For Søndagsmiddag, som vi altid laver om Lørdagen, for at Pigerne kan komme i Kirke, var godt i Gang, og jeg stundte mig oven paa for at genne de smaa Bunker Lø, Børnene havde efterladt sig, og gøre mig selv i Stand til Frokost. Jeg blev lidt urolig for, at Ernest ikke skulde komme præcis, saa at Marie blev forsinket, men han kom lige paa Slaget tolv. Vi var netop færdige, og jeg havde lukket Munden op for at sige til Marie, at hun maatte gaa, da der atter blev ringet paa Gadedørskloffen, og Fru Brown fra Jersey blev meldt. Jeg bad Marie vente, til jeg fik at vide, om denne Dame havde spist Frokost; nej, det havde hun ikke, hun var kommen for at se til sine Bønder, var halv død af Sult, og hvis jeg vilde være saa venlig o. s. v. Hun havde en nydelig, ung Dame med, som jeg ikke kendte, lige saa lidt som en „Prøven“ et eller andet fra Albany, hvis Navn jeg ikke forstod. Jeg bad undskyldte, at vi havde spist Frokost, hvortil Fru Brown svarede, at alt, hvad hun ønskede, var en Skop Kaffe og et Stykke Smørrebød, endelig ikke andet; „gør Dem ingen Ulejlighed!“ „Er nu rigtig livlig, som De plejer.“ hvistede hun til mig, „jeg har taget disse Bagebørn med, for at de skulde høre paa Dem, og de er forberedt paa øjeblikkelig at blive indtagne i Dem.“

Denne Klatske luffede fuldstændig Munden paa mig. Marie maatte dække Bord til disse uventede Gæster, hvis Appetit viste sig tilstrækkelig til en hel Del foruden Brød og Smør. Medens de talte og spiste og gav sig god Tid, stod Marie der som et Billede paa Fortvivlelse. Tilfældigt gav hende et Blik om, at hun maatte gaa, da en ny Gæst blev meldt, og Fru Windrup fra Brooklyen, en af Ernest tidligere Patienter, som for nogle Aar siden boede her.

Hun udtalte, at hun stod i dyb Gæld til ham, og at hun var kommen paa denne Tid af Dagen, fordi hun vilde være vis paa at træffe ham. Jeg forsøgte at undskyldte ham, hvad jeg vidste, at han vilde være mig faare taknemmelig for, men nei, hun maa a t t e se ham, han var hendes „kære Doktor“, han var saa „mageløs ved en Sygefæng“, og „jeg er ganske særlig hans Indling, ved De nok.“ Ernest tog ikke med nogen særlig Barm imod sin

„Indling“, men indbød hende til Frokost og førte hende til Nords, just som vi havde rejst os. Staffels Marie! Hun maatte aftede og staffe til Beje, hvad hun kunde. Fru Windrup helligede sig Ernest med en saa uholdende Hensynsløshed imod mig, at jeg maatte finde hende uopdragen og uforindelig. Hun spurgte ham, om han havde læst en bestemt Bog; nej, det havde han ikke. „Om Fru Elliot har læst den, behøver jeg ikke at spørge“, sagde hun, da „denne nydelige Anretning maa fuldstændig optage hendes Tid.“

„Ja naturligvis“, svarede Ernest, „hun søger blot for at saa læst alle de Bøger, som følger Afviserne.“ Fru Windrup tog hans Ord bogstaveligt, trak sin Skole tilbage fra mig, saa paa mig igennem sine Lorgnetter og sagde: „H—?“

Tilfældigt gik hun, Helene kom hjem og Marie af Sted. Jeg gav Helene en Beretning om Formiddagens Oplevelser, hvoraf hun lo saa hjertelig, at det ret frydede mig, atter at høre hendes klangkulde latter.

„Kloffen er næsten femp“, sagde jeg, da vi havde faaet alt bragt i Orden, „hele Dagen er gaaet hen med alle disse Ubetydeligheder. Kan det kaldes at leve. For hvem mon min Tilværelse har været til Gavn fra Kloffen sels i Morges?“

„For mig i hvert Fald“, sagde hun og kysede mine hvide Hænder; „og du har skænket adskillige Mennesker en fornyet og glad Tilværelse. Din og Ernest Gæstfrihed, som er forhavende, jeg beundrer eder; og det er en af de Maader, hvorpaa man kan være til ikke lidet Gæde for andre.“

Det var smukt af hende at sige dette, det bragte mig fuldstændig til Ro.

Ved Middagsbordet lyttede Ernest mig til min udmærkede Skisjælselse.

„Jeg var stolt af min lille Søstter ved Frokosten i Dag“, sagde han.

„Og dog kunde du sige noget saa skrækkeligt om mig som det om Mordene.“ svarede jeg.

„Ja, men du forstod det nok“, sagde han leende.

„Men Fru Windrup tog det bogstaveligt!“

„Hvad betyder vi os om Fru Windrup“, svarede han, „du skulde blot vide, hvilken Modfatning der i mine Øjne er imellem eder.“

Ja, man maa helst tage Rivet, som det er. Dets hjenlige Smaating er saaledes blandede med Dømmeligheder af Kærlighed og Venlighed, at man bliver nødt til at tro, at Herren har ordnet det saaledes. Det er dog altid noget, at min Mand har været tilfreds med sin Søstter og sit Hjem i Dag. Det gør mig godt.

Den 30. Marts. — En urolig Dag, og Børnene hjemkomne fra Stolen uden at møde den Maantræthed, de er saa glad ved. Det maa være desligt at føle sig ung og stærk, medens ens Børn er smaa, og der er saa meget at gøre for dem. Jeg gør det ganske vist, men ingen aner, hvilken Anstrængelse det koster mig. Da jeg tilfældigt ikke mere kunde udholde deres Støj, foreslog jeg at læse en Historie for dem, og Sølgen blev naturligvis, at de gjorde ti Gange saa megen Larm af Glæde og smilende sammen om mig og var nær ved at ødelægge mig. Just som jeg sad med hele den dyrebare Klof omkring mig, luffede Ernest Døren op, saa ind med et alvorligt Ansigt uden at sige et Ord og forsvandt øjeblikkelig igen. Jeg blev urolig og spurgte ham om Aftenen, hvorfor han saa saaledes paa os, om jeg forsøgte Børnene, eller hvad han havde ment. Han tog mig i sine Arme og sagde:

„Min hjertensfare Søstter, hvorfor vil du plage dig selv med saadanne Indbildninger? Jeg langtes af hele mit Hjerte efter dig i det Øjeblik, ligesom da jeg for mange Aar siden første Gang saa dig omkringet af dine Søndagsfølelsers, og jeg spurgte mig selv, hvorfor Gud har givet mig en saadan Søstter og mine Børn en saadan Moder.“

Dor jeg er glad, at jeg har faaet dette nedskrevet. Jeg vil læse det paany, naar Hølelsen af mine Ufuldkommenheder vil overvælde mig, medens jeg spørger Gud, hvorfor han har givet mig en saa kærlig og taalmodig Mand.

Den 1. April. — Dette har været en Sorgens Dag for Menigheden her. Vor kære Dr. Cabot er gaaet til sit evige Hjem, og vi staar nu som en Hjord uden Herde. Hans Død kom pludselig og uforudset over os alle. Men mine Smertens Taarer blandes med Taarer af Glæde. Hans Hjerte har længe været i Smilen, og han var rede til at drage derved med et Nødværts Værelse; aldrig har en Sjæl været saa lykkelig og beredvilig paa Fulgt som hans.

Staffels Fru Cabot! Hun er meget ensom, for alle deres Værn er gik og forlode lang borte. Men hun bærer sin Sorg som et Menneffe, der længe har følt sig som en Pilgrim og fremmed paa Jorden. Hvor det er mærkeligt, at vi nogen Sinde kan glæmme det!

Den 16. April. — Den erkomne Pilgrimsvandring var snart til Ende. I Dag blev den kære Fru Cabot lagt til Hvile ved sin elskede Værelses Side, og det er desligt at tænke sig dem, — ikke adskillte ved Døden, men igennem den sammenføjte i en evig og fuldkommen Forening.

Aldrig har jeg set en Mand og en Søstter, som var hinanden mere inderlig hengivne, og dette er en skøn Slutning paa deres lange, lykkelige Samliv. Jeg har svært ved ikke at ønske og bede om snart at maatte følge min elskede Værelse, hvis han skulde blive kaldt hjem borte. Men det tilkommer ikke mig at bestemme dette.

Dor jeg vil savne disse trofaste Bønder, som under hele min Pilgrimsvandring har været min Tilflugt og Støtte. I næsten alle mit Livs Sorger og Skuffelser har jeg fundet fuld Forskaffelse i Kristus hos dem, særlig under den daglige, tærende Vængstelse for min kære Ana; thi de har selv i flere Aar vaaget over en lignende, skrøbelig Vønst, som de tilfældigt saa tynde hen og dø. Men den, der selv har lidt det samme, vil kunne forstå den Hjertelighed, som jeg altid, hvor minnet jeg end udbalft kan være, maa gennemleve. Men alligevel har jeg vel ti Tusende Gange bedt om, at min

Willie, som Leighton siger, maa blive et med Guds Willie.

„Vil han da ikke tage mig paa Ordet? Just som jeg nedskrev dette, brød min Ranariefugl ud i en Sang saa jublende, at den ogsaa lagde en Sang paa mine Læber. Roget synes at sige mig, at denne Hange synger i sit Bur, fordi den aldrig har kendt Friheden og ikke kan savne en tabt Uafhængighed.“

Saaledes vil mit Barns Sjæl, skønt tungen er et svagt Væsenes Stranker, fordi den aldrig har kendt en fuldkommen Sundhed, kunne synges glade og oplivende Sange. Ja, og den synger allerede: Hvad skulde der blive af os uden hende, hvis Skrøbelighed fremdrager vor smukke Hensynsfuldhed, hvis milde Ansigt bringer Sølfkin selv i de dybeste Skjgger. Jeg er vis paa, at det er en sand Bølgelighed for Drengene at have en Søster, som altid er hjemme og kan byde dem velkommen, og at det bedste i deres Natur kaldes til Bøve ved hendes Hjælpedesked.

Hvad dette Barn er for mig, kan jeg ikke udtale med Ord. Men dersom den vise og kærlige Gartner vil bringe denne frage Plante i Hus, for Frosten kommer, vilde jeg da vove at flage?

XXV.

Den 4. Maj. — Frøken Clifford kom og spiste Frokost med os i Onsdags. Hendes vidunderlige Gølbredelse har tildraget sig ikke lidet Opmærksomhed og givet Ernest et vist Ny, som ikke er ham til Glæde. Han er ingenlunde ærgerlig, der findes næppe en mindre forjængelig Mand, men hans overordentlige Beskedenhed og Tilbageholdenhed har fornærket det Væs, som var begyndt at skine.

Vi var alle glade ved Frøken Cliffords Besøg. Hun er en af de grifteste og ejendommeligste Naturer, jeg kender, og fik os alle til at le af sine morfomme Indfald, længe efter at den sidste Aft af Frokosten var forsvunden fra Bordet. Men denne bevægelige Natur vender sig mod Rivets Mjør med en vidunderlig Venlighed og Zøer. Jeg fik hende med op paa mit Værelse, hvor min Arbejdsstue stod, og Helene kom os med sin.

Jeg har noget, som jeg gerne vilde læse for Dem, kære Fru Elliott, sagde Frøken Clifford i samme Øjeblik, som vi havde taget Plads, „jeg har nylig fundet det, og jeg er vis paa, at De vil synes om det. En Adelsmand skriver til Benelon og gør ham forskellige Spørgsmaal, som han besvarer, og en Del af disse Spørgsmaal og Svar vil jeg gerne minde sammen med Dem, da de griber ind i adskilligt af, hvad vi har drøftet.“

I.

„Hvorledes skal jeg overgive alle ligegyldige Handlinger til Gud? Spøkerature, Vælg, som afslægges og modtages, Mådebragt, Smaating som at vasse mine Haender o. L., Studiet af historiske Værker, Forretninger, som mine Bønder overdrager mig, Udpredeleer saa som at gaa i Butikker, faa nye Klæder og sørge for mit Værelsej.“

Jeg vil gerne have en Slags Anvisning paa, hvorledes jeg skal overgive alt dette til Gud.

Svar.

De største Ubetydeligheder opbyr at være ubetydelige, saa snart man udrydder dem med den Hensigt eftergennem at rette sig efter Guds Willie. De bliver ofte renere og bedre end mangen Handling, der tager sig mere dybt ind. For det første fordi de ikke er vort eget Valg, men udspres mere i Folge Forhynets Bestemmelse; for det andet fordi de er simple og mindre udfatte for forjængeligt Selvbehag; for det tredje, fordi man i dem, hvis man udrydder dem med Naadehold, finder mere Død for sit eget Jeg end i mere iøjensaldende Gøerninger, hvori der let blandes sig Egentærlighed. Endelig fordi disse smaa Anledninger vender oftere tilbage som skulte Dribsjeder til at benytte hvert Øjeblik paa det bedste.

Det er ikke nødvendigt at gøre store Anstrængelser eller at spekulere meget for at overgive alt, ogsaa det, som kaldes ligegyldigt, til Gud. Det er nok ganske lige frem at lytte sin Sjæl til Gud og give sit Selv til ham. Derfor du især, at der er noget i dit Liv, som du ikke kan overgive til Gud, maa du deraf slutte, at det er uværdigt for en Kristen; du maa i hvert Fald være mistænksom over for det og søge at saa Klarhed over det. En særlig Bøn for hver saadan Enkeltbed er uundvendig, Hjertets Hengivelse drager alt det andet med sig. Med Hensyn til Vælg, Valg af Omgang og lignende er der Hare for alt for meget at ville følge sin egen Vøist, og jeg vilde der bede Gud om Naade til at være varjom og lagge Vaand paa mig selv.

II

„Naar jeg beder, kan jeg ikke holde mit Sind samlet, og der er Læder, hvor mine Tanker er alle andre Steder end i Bønnen; jeg er ofte adspredt i lang Tid, før jeg lægger Mærke dertil. Jeg vilde gerne finde Midler til at blive Herre over dette.“

Svar.

„Trosskib i at falde sig selv tilbage, hver Gang man man mærker, at man er adspredt, vil lidt efter lidt give en Naade til at være mere samlet. Imidlertid maa man være sin ufrivillige Adspredthed med Dømmelighed; man fortjener ikke bedre. Kan man undre sig over, at et Menneffe, som saa længe har været skilt og fjernet fra Gud, trænger til Raamindelser?“

III.

„Jeg vilde gerne vide, om jeg helst bør nedskrive de Sjæl og Synder, jeg har begaaet, for ikke at løbe Fare for at glæmme dem. Jeg gør mig Umage for at være saa bedrøvet over dem som mulig, men jeg især ingen virkelig Sorg over dem. Naar jeg om Aftenen gør Regnskab, ser jeg, at Mennesker, som er naaet langt videre end jeg, flager over mere Synd. Jeg følger, men jeg finder egentlig intet, og dog er det umuligt, at der ikke

hver Dag skulde være meget, som jeg havde Grund til at bede om Forskaffelse for.“

Svar.

„En sand og virkelig Omvendelse bestaar i helt at ville overgive alt til Gud. Med helt at overgive alt mener jeg Williens faste, uroffelige Bedhøngen ind i det at ville optage i sig, som kunde gribe forstyrrende ind i Kærligheden til Gud, og at tage hvert Kors, som bliver en paalagt for i alle Ting at fuldkomme Guds Willie.“

Du finder ved Selvprievelse ikke saa mange Sjæl hos dig selv, som mere udviklede Mennesker gør; det er, fordi Lyset i dit Jædre finner svagere. Efterhaanden som det forsøges, vil ogsaa Indsigten i dine egne Sjæl forsøges. Det vil, uden at du behøver at engte dig, være nok, at du er tro imod det Væs, du har faaet, og at du søger Udbygning ved Læsning og Overvejelse. Du kan ikke forud gribe den Naade, som hører til et mere fremskredt Standpunkt af Kristentlivet. Derved vilde du blot tabe Modet og sætte dine Kræfter til ved bestående Bekymringer. Den Tid, som skulde anvendes til at fordybe dig i Guds Kærlighed, vilde blive slidt ved bestandig Selvbetraktning, som nærer en skjult Selvfærlighed.“

IV.

„Naar jeg beder, har jeg svært ved at finde noget at sige til Gud. Mit Hjerte er ikke med, eller jeg har ikke mange Tanker.“

Svar.

Det er ikke nødvendigt at have meget at sige til Gud. Man taler ofte ikke meget med en Ven, som man er glad ved at se, man betragter ham med Glæde, og man har enkelte, korte Ord at sige, som blot er Udtryk for ens Hølelser. Tanken har ingen eller næsten ingen Del i dem; man kan endog blive ved at gentage de samme Ord. Hos en Ven søger man ikke saa meget en forjængelig af Tanker som en vis Svile og Hjertenes Sammenflemning.

Paa samme Maade har vi det over for Gud, som ikke agter det for ringe at vilde være vor bedste, mest fortrolige, mest inderlig forbundne Ven. Et Ord, et Suf, en Tanke siger Gud alt; det er ikke nødvendigt at blive henreven af en følelig Kærlighed. En Willie, som er usagen og tør, uden Liv og Ridsfuldhed og uden Glæde, kan ofte være den reneste i Guds Øjne.

Det er, naar alt kommer til alt, nødvendigt at vilde nøjes med at give ham, hvad han giver os: et brændende Hjerte, naar han gør det brændende, et Hjerte, som i al sin Tørhed er fast og tro, selv om han berøver det af Hølelsens Tid. Dine Hølelser afsjænger ikke altid af dig selv, men du maa nødvendigvis længe efter dem. Overlad til Gud nu og da for at flette dit svage og barnlige Kristentliv at give dig at søle, og til andre Tider at afvænne dig fra de føde og trøstende Hølelser, som er lig smaa Børns Mælk, for at ydmyge dig, give dig Væst og gøre dig stærk til Troens vældige Prøver, idet du adter de stærkes Brød i dit Ansigt Svød.

Derfor du tun vil elske Gud for at finde Glæde i at elske ham, vil du komme til at elske din egen Kærlighed og dine egne Hølelser i Steden for at elske Gud. Selv naar du modtager følelige Gaver, maa du i Troen forberede dig paa den Tid, da du kan blive dem berøvet; og derfor du kun hviler paa disse Støtter, vil du pludselig synke sammen.

Jeg glæmte at nævne nogle Regler, som maaste i Bøggendelsen finde Hjelpe til at minde en om dagligt at overgive alt til Gud.

- 1. Tag den Beslutning at gøre dette hver Morgen og trav dig selv til Regnskab hver Aften under Selvprievelse.
- 2. Tag ingen Beslutninger uden at have gode Grunde derfor, enten fordi det er rigtigt eller nødvendigt for at give dit Sid Hvile. Zdet du saaledes venter dig til lidt efter lidt at afskære alt uundvendigt, vanner du dig ogsaa til at give Herren Lov til at bortskære alt, hvad der ikke er rigtigt.
- 3. Horny dig selv i denne Bestemmelse, hver Gang du er ene, for at du bedre kan gennemføre den, naar du er sammen med andre.
- 4. Naar man griber sig selv i at være alt for adspredt eller i at tale alt for frit om sin Næste, bør man samle sig og overgive det svrige af Samtaalen til Gud.
- 5. At ty tillidsfuldt til Gud, at handle i Folge hans Willie, naar man kommer sammen med andre Mennesker eller bliver kaldet til en Gøerning, som kunde føre en i Fristelse. Synet af Haren bør minde en om Nødvendigheden af at løste sit Hjerte til ham, som alene kan bevare en ud af den.“

Vi takkede hende meget, da hun var færdig med at læse, og jeg bad om at maatte laane Bogen for at kunne afskrive ovenstaende.

Jeg haaber at have hentet værdifulde Blik fra denne Bog og at have indfset føleligere end før, at det er ikke blot Hølelser, men Willieslivet, Gud forlanger af os.

Helene bemærkede, at hun sølte sig særlig sjaeret af den Raastand, at man ikke kan forud gribe de Naadesbevisninger, der først tilfører et mere udbiflet Standpunkt. Hun sagde, at hun havde tænkt sig at skulle erfare alt det samme som de mest modne Kristne, og at det gav hende Svile at tro, at Herren vilde gøre alt dette for hende, saa at selve hendes Sorg over sig selv var hans fri Raadegaave, ikke noget, som hun skulde erhverve sig ved egen Kamp.

Frøken Clifford sagde, at hele denne Tanke om i alt, ogsaa i de smaa, dagligdagse Ting, som at gøre Bifitter, gaa i Butikker og lignende, at være Herrens, var hende aldeles ny.

„Men tænk Dem“, vedblev hun, idet hendes smukke Ansigt lyfte af Vegeffring, „hvilket døjsagnet Liv det maa være, naar alle de dagligdagse, ringe og foragtede Smaating er lige saa mange Led i den Kæde, der knytter en til den usynlige Verden.“

(Fortættet.)